No. 106. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 4 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Brieven uit Rome melden dat de H. Vader de inkomregten op de eetwaren heeft verminderd, en dat, tengevolge daarvan, de prijs van het brood en het vleesch is afgeslagen. De twee eerste maanden van het nieuwe pausdom zijn aldus uitnemend vruchtbaar zijn geweest in heilzame maatregelen: Algemeene kwijtschelding voor de staatsmisdadigers, vermindering der tolltarieven, afslag van den prijs der levensmiddelen, hervorming van het pauselijk hof. Zulke resultaten, en in zoo weinig tijd verkregen, kunnen de wijsheid van het nieuw opperhoofd der H. Kerk slechts meer en meer doen bewonderen.

DUITSCHLAND.

— Een Engelschman en een Pruis bevonden zich dezer dagen in de Kurzaal te Baden, en kregen een klein verschil, waarvan het gevolg was, dat beiden den volgenden morgen, bij den stroom tusschen Baden en Lichtenthal, met geladene pistolen tegenover elkander stonden, met vijftien schreden tusschenruimte.

Nauwelijks was het teeken gegeven, of de Engelschman schoot en miste. Zijne tegenpartij legde aan, maar op het punt zijnde van te schieten, riep de zoon van Albion met groote koelbloedigheid: *I will buy your shot.* Men legde den Pruis uit, wat dit beduidde: *Ik wil uw schot koopen.* Na wikken en wegen werd de zaak geklonken en verbond de laatste zich, tegen behoorlijke schadevergoeding, niet te zullen schieten. De kansen van het schot werden, de fortuin van den eilander in aanmerking genomen, op slechts duizend ponden sterling getaxeerd, die hij dan ook kontant betaalde.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 28. Augustus. Onlangs is alhier gestorven de heer *Guerandel*, oud-luitenant ter Zee, die een olographisch testament heeft nagelaten, in dato 12. October 1845, waarin hij de volgende bepalingen maakt:

« Ik verzoek mijnen executeur testamentair om op mijn lijk in eene tombe eene grooten kist te laten plaatsen, inhoudende registers, papieren en andere voorwerpen, welke ik gemeend heb vóór mijnen dood niet te moeten vernietigen; deze kist te verzegelen, in de tombe te plaatsen en met eene laag cement te bedekken."

Bij gebrek van andere erfgenamen zijn de collaterale erfgenamen van den overledenen, bij de ontzegeling tegenwoordig geweest en hebben geëischt, dat deze kist zoude worden geopend om te doen blijken van den inhoud der papieren en van de waarde, welke zij kon bevatten.

De advokaat *Moulin* heeft in naam der erfgenamen de noodzakelijkheid en het mogelijke nut trachten te betoogen van dezen eisch; hij zeide dat de testateur onderhevig was geweest aan zinsverbijsteringen, waarvan hij bewijs had gegeven, zelfs in zijn testament. Niets bewijst dat deze kist, in plaats van geheimen des harte of geschenken ter gedachtenis, geene waarden of effecten bevatte, waarvan het onmogelijk is dat de inventaris niet zoude moeten spreken. Het is hier niet te doen om eene uiterste wilsbepaling te overtreden: de bepaling moet gerespecteerd worden, maar vóóral moet de aard der papieren geverifiëerd worden, en indien daartoe termen zijn, moeten zij in den inventaris worden begrepen.

De advocaat *Chopin* heeft uit naam van de legatarissen, die bij dit testament waren benoemd, geantwoord, dat deze ongeduldige nieuwsgierigheid der erfgenamen zich geenszins uitstrekte tot hen die door den testateur met zijne geheele bezitting waren begunstigd. In zooverre de dispositie van het testament niet was aangevallen, moest die ook voorloopig worden ten uitvoer gelegd, en dat het in alle gevalle onmogelijk was eenen maatregel toe te staan, die niet konde ten uitvoer gebragt worden, zonder het testament zelve te schenden.

Dit laatste gevoelen is door de regtbank aangenomen.

— Men zou eene onderhoudende verzameling kunnen maken van de zotte, koddige en onbekookte uitdrukkingen van sommige getuigen, wanneer zij zich in tegenwoordigheid der regters bevinden. Zoo werd, bij gelegenheid van het proces van *Henry*, aan een geregtsdienaar, voor het hof der pairs, gevraagd of er, bij gelegenheid van de arrestatie van *Joseph Henry*, onder de menigte ook blijken van verbittering tegen den beschuldigde werden gegeven; waarop de geregtsdienaar antwoordde: « o Neen, volstrekt niet, in het geheel niet! niets anders dan dat men van alle zijden riep: slaat hem dood! slaat hem dood!"

— Al de berigten, welke ons van verschillende oorden in Frankrijk geworden, stemmen daarin overeen, dat men de vrees voor den aardappelen-oogst algemeen overdreven had. Op sommige plaatsen, het is waar, had men dezelfde ziekelijke aandoening van verleden jaar bespeurd en daaruit was eene rijzing van prijs ontstaan van de overige levensmiddelen. Spoedig echter heeft men bemerkt, dat zich de ziekte uitsluitend tot eenige vroege soorten bepaalde. Alle ongerustheid dienaangaande moet men dus ter zijde zetten.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 28. Augustus. De tijd der wonderen is nog niet geheel vervlogen; ten minste in de hoofdplaats van eene der provincien onzes rijks, moet, naar men verneemt, het wonder plaats hebben, dat een *overleden* en natuurlijk ook begraven stedelijk ambtenaar, zich in blakenden welstand buitenlands bevindt, niettegenstaande zijne vrienden en bloedverwanten den rouw over den afgestorvene dragen. Zoo men wil zou de oplossing van dit raadsel zeer eenvoudig zijn, als staande in verband met de zaak van een ander stedelijk beambte in dezelfde hoofdplaats, die met eene aanzienlijke som uit de stads-kas naar Belgie was gevlucht, doch aldaar aangehouden, en na daartoe gedane aanvrage, door de belgische regering is uitgeleverd. Laatstgenoemd ambtenaar bevindt zich thans in hechtenis en de instructie van zijne zaak zal ongetwijfeld eenig licht verspreiden over den werkelijken of geveinsden dood van den anderen. (*N. Rott. C*)

— Den 14. September aanstaande zal voor den Hoogen Raad worden behandeld het beroep in cassatie van den heer *A. van Bevervoorde*, uitgever van het weekblad *Asmodée*, veroordeeld tot gevangenisstraf enz., wegens laster tegen den heer Mr. *H. Box*. Tot rapporteur in deze zaak is benoemd, de Raadsheer Mr. *Noiret de Bruyn*.

— Wij hebben allen reden om te gelooven, dat het berigt van de *Noord-Brabander*, alsof Rome zou besloten hebben, dat Mgr. *Grooff* niet naar de O. Indiën zou terugkeeren, op dit oogenblik ten eenemale ongegrond is. Wij haasten ons dit weinige ter geruststelling onzer katholijke landgenooten mede te deelen, en hopen dat de *Staats-Courant*, het *Handelsblad* en al de overige bladen, die het berigt van de *Noord-Brabander* in hunne kolommen hebben opgenomen, aan dit tegenberigt geene plaatsing zullen weigeren. (*de Tyd.*)

— Uit 's Gravenhage meldt onze gewone correspondent het volgende:

Men spreekt hier van den toeleg, die er bij de regering zou bestaan, om, zoo men al geene drukperswet of censuur zou kunnen invoeren, bij het bestaan van art. 225 der grondwet, — dan toch op eene *indirecte* wijze de drukpers, bepaaldelijk de politieke of dagbladpers, aan kneliende handen te leggen, door het vorderen van eene cautie bij de oprigting van eene Courant. Sommigen willen echter, dat het opzettelijk verspreiden van zoodanig gerucht, niets anders ten doel heeft, dan om de opinie bij voorbaat te polsen. Wij willen voor als nog liever het stilzwijgen over dergelijken maatregel bewaren, daar het toch niet wel aan te nemen is, dat men, om in eenige zaak *misbruik* of uitspatting te voorkomen, (waartegen, in allen geval, bij onderscheidene wetten strengelijk is voorzien), het *gebruik* door belemmering zou bemoeijelijken of trachten te vernietigen. Het doet denken aan de dwaasheid van een wetgever, die, omdat hij bezorgd is, dat zijn volk te veel eet, en tot voorkoming alzoo van maagbederf, de invoer of verkoop van levensmiddelen zóó hoog zou stellen, dat doodhongeren onvermijdelijk werd. — De drukpers, het is meermalen gezegd, is de koningin der aarde; die haar vernietigen wil, zal door haar verbrijzeld worden! Zoo ook zuilen alle maatregelen tot hare onderdrukking, hoe listig ook verzonnen, onder welken dekmantel ook verborgen, schipbreuk moeten lijden, zoo al niet op de meerderheid der vertegenwoordiging, omdat daarop helaas te weinig te rekenen valt, wanneer het den strijd voor de regten en vrijheden des volks geldt, — dan toch op het gezond verstand, op de standvastigheid en de volharding dergenen, die de taak hebben aanvaard, om de staatkundige ontwikkeling der natie te leiden en te volmaken.

Indien het dus al waar zou kunnen zijn, dat men in het stellen van cautie, of in andere bezwarende voorwaarden, het middel meende te zien om de dagbladpers te fnuiken en om de oprigting van *onafhankelijke* bladen in het vervolg, uit een financieel oogpunt, moeijelijk te maken, — welnu, de vrije stem zal *daardoor* niet gesmoord, — de uiting der van gouvernementsgeld onbezoedelde gedachte niet tegengegaan, — de beoordeeling of veroordeeling van regeringsbladen niet kunnen weêrhouden worden, en de geschiedenis van Nederland zal eene zoodanige poging, wanneer ze volvoerd wordt, eenmaal kenmerken: als eene daad van magteloozen overmoed!

Of er omtrent de ministeriele bladen een privilegie zal worden verleend, omdat deze zoo veel *goeds* stichten en omdat hunne taal *nooit* afkeurend is, of dat een zoodanig privilegie geheim zal blijven, daaromtrent is nog niets uitgelekt, evenmin nopens de vraag, of de cautie eene terugwerkende kracht zal hebben, opzigtens reeds bestaande dagbladen. (*de Tyd.*)

— De berigten uit vele streken der prov. Utrecht nopens den aardappelen-oogst zijn zeer gunstig; de oogst valt rijkelijker uit dan men had kunnen verwachten. Te Hoogland, bij Amersfoort, en elders werd de mudde dan ook voor één gulden verkocht. Door de vele opkoopen, ter verzending naar Amsterdam, was de prijs tot ƒ 1,50 de mudde gestegen. Door de groote hoeveelheid aardappelen, die voorhanden is, is het te verwachten, dat de prijs lager

---

DE LANGZAME MAN.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

De officier, die wel inzag dat men hem eene beleefdheid bewees, trachtte dit te beantwoorden, en daar hij geen liefhebber van lang stil te zwijgen was, verdedigde hij tegens zijnen medereiziger zijn ongeduld, door te zeggen, dat hij naar Hernehouse ging, waar een der liefste meisjes van de wereld woonde.

« Dan zijt gij, naar ik vermoed kapitein Denver?" zeide de heer, terwijl hij bedaard uit het portier zag.

« Die ben ik" antwoordde Denver, « maar mag ik vragen waaruit gij dat opmaakt?"

« Dat is zeer eenvoudig," antwoordde de andere, « want sir John Shaw vertelt aan de geheele wereld, dat gij zijne nicht Julia zult trouwen, die, het zij hier ter loops gezegd, nog eene verre bloedverwante van mij is. Zij is eene halve nicht van Karel Harcourt en zij moet van mij - laat eens zien - zij is van mij... en in alle gevallen is zij eene bloedverwante van mij. Bovendien ben ik uitgenoodigd geworden, daar te gelijk met u te komen, maar ik kan niet langer dan twee dagen vertoeven, want langer houd ik mij nergens op.

« Maar waarom niet, als het u daar bevalt?" vroeg kapitein Denver.

« Och, als de waakhond iemand heeft leeren kennen, dan is het hoog tijd dat men heen gaat.

De kapitein glimlachte en terwijl hij de oogen naar eene andere zijde rigtte viel hem eene schrijfcassette in het oog, waarop « William Harcourt" stond.

« Het is vreemd", zeide hij, « dat Julia mij nimmer over u gesproken heeft.

« Ik kom pas uit Italië," zeide Harcourt, « kent gij haar reeds lang?

« O ja," zeide de kapitein, maar liet zich hierover niet verder uit en het gesprek kwam op andere onderwerpen. De reis ging spoedig voort en eindelijk reed het rijtuig om een park heen, tot het op een plein voor een fraai, pas herbouwd huis stilhield. Kapitein Denver was met een sprong uit den wagen, dien hij aan de zorg der dienstboden overliet, terwijl hij een hunner naar eene kamer volgde op de eerste verdieping. De heer Harcourt volgde hem en zag hem een rijke gemeubeleerde kamer binnengaan, waarin eene kloeke dame, overdreven opgeschikt, van ongeveer vijftig jaren en een lang, somber man van gelijken ouderdom met een vlaspruik op, hunne gasten stonden af te wachten. Aan een zijtafeltje zat een allerliefst meisje, dat zich door het binnenkomen des kapiteins niet in haar schrijven liet stooren; zij bloosde, noch verbleekte, noch gaf eenig blijk van de minste gemoedsaandoening. Desniettemin naderde kapitein Denver, nadat hij sir John Shaw en zijne gemalin begroet had, de schoone Julia Grey, met dat vleijend, glimlagchend gelaat, dat op gemoederen van den gewonen stempel dikwerf zoo grooten indruk maakt. Na de eerste begroetingen bleef hij op de tafel geleund staan, terwijl het jonge meisje voortschreef, en sprak over allerlei, zonder dat Julia het noodig achtte hem eenige opmerkzaamheid te schenken. Middelerwijl was ook mijnheer Harcourt binnengetreden. Sir John Shaw ontving hem beleefd, stelde hem als hun bloedverwant aan zijne vrouw voor, en geleidde hem daarop naar zijne nicht. De kapitein verliet zijne plaats en begaf zich naar mevrouw Shaw, bij wie hij in hooge achting scheen te staan. De langzame man ging doodbedaard naast Julia zitten en begon met haar en haren oom een gesprek. Zij nam wel is waar slechts weinig deel aan het gesprek, maar luisterde toch zeer opmerkzaam toe en legde zelfs den brief ter zijde, waaraan zij tot hiertoe had zitten schrijven. Het gesprek kwam echter spoedig op den majoor Karel Harcourt en, daar dit een onderwerp was, dat sir John weinig scheen te smaken, verwijderde hij zich weldra en begaf zich naar zijne echtgenoote, die met kapitein Denver in gesprek was getreden. Of het onderwerp van het gesprek de jonge dame al of niet beviel, kunnen wij niet bepalen, want wie zal de gevoelens eener vrouw naar hare gelaatskleur beoordeelen? Zooveel is zeker, dat zij doodsbleek was geworden en toch bleef zij zacht en driftig zoo voortspreken, dat haar oom, nadat hij eenige malen ongerust zoo zijnen stoel heen en weder had geschoven, kapitein Denver een paar woorden toefluisterde en toen, met luider stem aanmerkte, dat het tijd was zich te kleeden voor het middagmaal, daar het eerste gelui reeds voor de aankomst der gasten had plaats gegrepen.

Het gezelschap ging uiteen en de kamer bleef een half uur ledig. Na verloop van dien tijd verscheen sir John en kort daarop de kapitein, met wien de eerste levendig sprak over de dwaasheid van William Harcourt, om zijne nicht van Karel te onderhouden.

Den volgenden morgen ging kapitein Denver, die een groot liefhebber van veldvermaken was, reeds zeer vroeg uit met het oogmerk, om eenige forellen te vangen. Harcourt echter bleef in zijn bed, of liever in zijne kamer, want toen een bediende ten half acht ure bij hem binnentrad, vond hij hem reeds aan het venster. Om acht ure ging hij naar beneden, om te ontbijten en ten half negen deed hij met Julia eene wandeling, onder de vensters van sir John en zijne vrouw, doch nog al op eenen redelijken afstand. Sir John zag hen heen en weder wandelen, toen hij zich ten negen ure kleedde, en daar hij het verstand en de onzigtigheid van Harcourt, ten aanzien van hun beider neef Karel, in twijfel trok, maakte dit hem zeer ongerust. Hij wist niet, hoe lang zij reeds bijeen waren geweest, maar vreesde, dat zij reeds te veel met elkander zouden gesproken hebben. IJlings kleedde hij zich dus aan en spoedde zich naar omlaag. Tot zijne geruststelling vond hij Julia zeer vrolijk en opgeruimd. Den geheelen dag behandelde zij den kapitein zeer beleefd, ofschoon zij volstrekt geene scherts jegens hem zich liet ontglippen. Harcourt bleef echter zijn karakter volhouden, hoewel hij dien morgen vroeg bij de hand was geweest, door bij het tweede ontbijt en het middagmaal te laat te komen, mevrouw Shaw een half uur te laten wachten, toen zij met hem uit rijden zou gaan, om eenige merkwaardigheden in de nabuurschap te bezigtigen en in de familie bij verscheidene andere gelegenheden onaangename tooneelen te verwekken. Ten slotte taalde hij ook met zijn aanstaand vertrek aankondigen, want dit kwam er eerst ten elf ure des avonds uit. Daar sir John van den kapitein dit voornemen vernomen had, verwonderde het hem niet, maar mevrouw Shaw was zeer verrast en hoopte dat haar neef van besluit veranderen en nog wat langer blijven zou.

« Dat is onmogelijk, het spijt mij zeer, waarde mevrouw," zeide Harcourt, terwijl hij haar de hand tot afscheid reikte. « Ik heb heden te Sawstone geweest, om een postchais tegen morgen ochtend te bestellen. Ik wil thans afscheid nemen, want morgen ochtend zult gij nog niet beneden zijn, als ik vertrek. Ik heb de postchais tegen vijf ure besteld, maar ik denk niet, dat ik voor zes ure zal afreizen want ik ben nooit een vriend van overhaasting geweest, en het kan geen kwaad als men de lieden wat laat wachten."

zal worden.

LEIDEN, den 31. Augustus. Gisteren morgen ten elf ure is door eenen der beambten bij het postkantoor alhier bij het nazien der brievenbus voor den dagpost, gevonden een toegelakt pakje, inhoudende snoeisels van onderscheidene muntspeciën, als van daalders, zeeuwen, acht en twintigen, enz., naar men berekent ter waarde van dertig gulden. Er stond niets anders op dan de woorden: *Dit pakje is in Leiden gevonden.* Het geval is bij de justitie aangegeven en wordt, zoo veel zulks doenlijk is, onderzocht.

— Wij vernemen, dat de *Wespen*, op bijzonderen last van den minister van financiën, voor het zegel moeten worden vervolgd. Evenwel is door de administratie der belasting nog tusschenbeide gesteld, dat de vervolging wel achterwege zoude blijven, indien de uitgever zich verbinden wilde, om de volgende *Wesp* te laten zegelen. Wij kennen het besluit des uitgevers te dien opzigte nog niet. (*N. R. C.*)

ZIERIKZEE, den 28. Augustus. Naar men verneemt hebben, op grond dat sedert eenigen tijd in de gemeente Bruinisse (eiland Duiveland) zeer veel en sterk gesnoeid geld in omloop was, en er vermoeden bestond, dat dit geld aldaar alzoo zoude gesnoeid worden, de Heeren Mrs. *M. J. S. Boeye*, waarnemend regter-commissaris, *P. Paulus*, substituut-officier en *W. Borrendamme*, substituut-griffier bij de arrondissements-regtbank alhier, zich op den 24. en 25. dezer naar gemelde gemeente begeven, en aldaar, op regterlijk bevel, in eenige woningen deswege huisvisitatien en andere onderzoekingen gedaan, ten gevolge waarvan zekeren S. V............ winkelier en broodbakker aldaar, eergisteren avond gevankelijk in het huis van arrest alhier is overgebragt.

— De buitengewone warmte van dezen zomer schijnt alhier op de gezondheid der ingezetenen ongunstig te werken; er zijn zeer vele zieken, waaronder vele koortslijders; de sterfte onder de volwassenen is gering, doch van de kinderen kan dit niet gezegd worden, daar het getal overledenen hiervan binnen veertien dagen alhier 20 beloopt, voorwaar zeer aanzienlijk te noemen naar evenredigheid der bevolking.

— Hier en daar in de eilanden Schouwen en Duiveland schijnt de aardappel-ziekte werkelijk wederom uitgebroken te zijn, doch om te kunnen beslissen of zulks in eenen hoogen graad waargenomen wordt, zal men nadere en zekere berigten dienen af te wachten.

— Van het eiland Voorne, 30. aug., wordt gemeld:

« In geen jaren stonden de aardappelen zoo heerlijk te velde als dezen zomer. Alles voorspelde eenen oogst, die in hoedanigheid en hoeveelheid de uitkomsten van vroegere jaren zou overtreffen. Nog in het begin dezer week was die hoop bij den landman levendig, en thans, helaas! is zij geheel en onherstelbaar vervlogen. Dingsdag begonnen zich de kenteekenen der rotziekte te vertoonen, en sinds dien tijd heeft zich het bederf verspreid, met eene algemeenheid en eenen spoed, die aan het ongeloofelijke grenst. Reeds woensdag in den namiddag zocht men vergeefs eenen enkelen akker, die van de algemeene kwaal was verschoond gebleven. Vroege en latere soorten zijn gelijkelijk aangetast. De schade is niet te berekenen; de verslagenheid is groot, en met nog meerdere bezorgdheid dan in 1845 gaan velen den winter te gemoet.

« Ook van de Beijerlanden en Overflakkee luiden de berigten zeer ongunstig."

VLISSINGEN, den 3. September. Men zal zich herinneren, dat de vijf kinderen van *Roeland Gaelens*, bij Breskens, op den 6, Junij jl. door het afbranden van de woning des vaders, allen in den vuurgloed omkwamen; aangenaam is het, bij de hartelijke deelneming welke dit treffend ongeval deed ontstaan, op te merken, dat de verdedigers des vaderlands, het brave 3e Regiment Infanterie, in deze provincie garnizoen houdende, liefdadig en werkzaam de eerste hulp aan dat deerniswaardig huisgezin bragt; — waarbij de heer *A. van Wechel*, 2e luitenant bij dat korps, te Breskens; deszelfs dichterlijke talenten, aan het leenigen dier rampspoed dienstbaar maakte, door de uitgave van een bundeltje zeer verdienstelijke dichtstukken, *Lente-loovcren* getiteld, waarvan de opbrengst geheel ten voordeele van den ongelukkigen *Gaelens* was bestemd, en waarop bij het korps zelve voor 250 exemplaren werd ingeteekend.

Dergelijke edele daden geven aan het karakter eens krijgsmans eene verhoogde waarde, zij versieren zijn hart en verdienen de algemeene erkentelijkheid, welke bij zoovele droevige verschijnselen van eigenbaat en liefdeloosheid, in onze hoog geroemde eeuw, zoo gaarne den cijns van dankbaarheid en achting aan den belangloozen menschenvriend betaald.

— Door Z. M. den Koning is aan *R. Gaelens*, aan Sluis No. 1, eene gratificatie verleend van ƒ 50. —

— Door eenen onbekenden huisvader, bij wien het, volgens zijn schrijven, « *niet zoo breed is als voor de Willemstad*," ƒ 1.—

— Wij deelen hier een authentiek voorbeeld mede van eene contrôleurs circulaire aan eenen inferieur, om de belasting nog meer *productief* te maken:

No. 883. *Harderwyk*, 16. *Dec.* 1845.

Schattingen.

« Alhoewel ik op mijne laatste tournée bevonden heb, dat uwe schattingen van slagtvee eenigzins verbeterd zijn, zoo moet ik u toch nog te kennen geven, dat dezelve geenszins tot die hoogte zijn, waarop ik dezelve verlang, en in alle geval zijn uwe schattingen nog de minste van de geheele contrôle. — Is het derhalve uw wenschen om deze functie op den duur te behouden, dan zal het mij aangenaam zijn, dat gij uwe taxatiën van stonden aan verhoogt, terwijl, bij bevinding dat aan deze mijne laatste waarschuwing geen dadelijk gevolg wordt gegeven, ik mij in de onaangename verpligting zal gebragt zien om uw ontslag voor te dragen en te bevorderen.

« Aan den schatter van het slagtvee te Heerde."

De contrôleur (get) *J. J. de Ranitz.*"

(of zoo iets; geleerden en hooge personagidjen schrijven veelal hunne namen *onleesbaar*.

Ziedaar een nieuw staaltje van hatelijke en willekeurige opdrijving, door geen de minst grondige reden gemotiveerd. Men lette wel, dat niet het minste vermoeden schijnt te bestaan, dat de schattingen niet ingevolge de voorschriften van de wet en naar eed en pligt geschiedden; maar alleen dat ze niet tot die hoogte zijn, *waarop de controleur ze verlangt.* Zou de willekeurigste despoot zich wel anders kunnen uitdrukken? Dat des schatters taxatiën de minste der geheele contrôle zijn, beteekent eigenlijk niets, daar zulks zoowel in den aard der zaak kan liggen, als daarin, dat de andere te *hoog* zijn. Zoo schijnt echter het ware principe van opdrijving te zijn: niet om het te hoog belaste te verminderen, maar, zonder eenig redelijk onderzoek of billijke overtuiging, het mindere tot het *te hoog* belaste te brengen. Het antwoord van den schatter is dan ook geweest, dat hij zich niet naar den heer contrôleur kon schikken, daar hij alsdan tegen *eed* en *pligt* zou handelen, en alzoo *zyn ontslag nam.* Eere den braven man!" (*Kal.*)

— Wij vragen het *Journal de la Haye*, waarom het openbaar ministerie deszelfs redacteur, ridder *Box*, niet vervolgt, wegens ontduiking van 's lands regten, met 121 ONGEZEGELDE exemplaren? Dat zou nog al een aardig sommetje beloopen; immers 121 + 50=6050, zegge *zes duizend en vyftig gulden*, behalve de opcenten; 't zou zeker billijk zijn, dat een ministerieel blad even zoo behandeld werd als een van de oppositie; billijker althans, dan dat de heer *van Bevervoorde* twee maanden zou gaan brommen enz., omdat hij gezegd heeft, dat den heer *Box* hem bij den heer *Rochussen belasterd* heeft!!! (*Kal.*)

MENGELINGEN.

ALLERLEI.

—

Sommige almanakken hadden vroeger heen, vooral onder den boerenstand, als weerprofeten een buitengemeene beruchtheid. En niet alleen de almanak zelve, maar ook de uitgever was spoedig alom bekend, daar toch telken jare de boeren bij *hem* weder terug kwamen er eenen te koopen.

Zoo ook had de heer G. den naam van drukker van den *besten almanak*, — en dit wist hij.

Toen nu 's najaars des middags onze drukker naar den boer ging om zijn *vette*, bestemd voor de winterprovisie, in de wei te zien loopen, en te bevoelen en te prijzen, was hem, door misschien onder het aanlokkelijk gezigt van zijn beestje, wat te veel te redeneren, en te veel te *proeven* op de voordeelige slagt, de avond overvallen.

De regen goot geweldig uit de lucht en de storm huilde verschrikkelijk.

Wat dacht hem was beter dan bij den naastbij wonenden boer aan te kloppen en goed onderkomen te zoeken. — Zoo gedacht zoo gedaan.

Eene woning was dra bereikt en er werd aangeklopt.

Na lang wachten, was het: « Wiedaar!"

« Ik ben het, en zoek een onderkomen, het is zoo schrikkelijk weer."

« Wie is die ik, of wat zijt ge?"

« De drukker van den ... *almanak.*"

« Zoo, gaat dan maar voorbij, dommerik! had gij beter in u almanak gekeken, dan zoudt ge geweten hebben, dat het slecht weder zou worden, en nu niet op weg zijn!"

De boer kroop weer in de veren, en mijnheer moest wandelen.

Vragen en Antwoorden,

Hoe kent men vaders? aan het kind,
Hoe kent men ridders? aan het lint.
Hoe kent men kerken? aan den toren.
Hoe kent men ezels? aan hun ooren.
Hoe kent men guiten? aan hun streken.
Hoe kent men menschen? aan hun spreken.
Hoe kent men een jurist magister?
Beschouw maar zekren staats-minister!

AARDENBURGS DEPOT. R.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 3. September. Sedert den 1. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd

Furst Blucher, J. C. Stabin, Riga, balken; Augusta, H. C. Christianson, Tapaghraus, Anna Dorothea, J. H. Ressen, Londen, beide stukgoed; la Reine, J. H. Weijers, Hull, manufacturen; Christina, H. E. Hurich, Londen, Lijnzaad; Clausine, C. Stehr, Brunsbuttel, Raapzaad.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

3 September 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1845) .	10.00	W. Paardenboonen . ƒ	7.00
N. dito dito	- 10.25	W. Gr. Erwten . .	- 10.00
N. Walch. Tarwe (1845)	- 10.25	W. Witte dito . .	- 9.50
Nieuwe dito	- 10.50	Z. Paardenboonen .	-
O. Rogge (1845) . .	- 8.50	N. Z. Gr. Erwten . .	- 10.50
N. dito	- 9.50	W. Koolzaad . . .	- 10.00
Winter garst (1845)	- 5.00	Zomer dito . . .	-
Zomergarst	- 4.75	Raapolie . . ƒ 32.00	p. v.
Haver	-	Patentolie . . - 34.00	-
Boekweit	-	Lijnolie . . . - 32.50	-
W. Witteboonen . .	- 15.50	Lijnkoeken ƒ 10.00 de 104	st.
Dito Bruineboonen .	- 14.75	Raapkoeken . .	-

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 ure.
Sluiting des avonds « 8 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

Sir John kwam den volgende morgen vrij laat aan het ontbijt; kapitein Denver was op de jagt gegaan. Mevrouw ontbeet op hare kamer. Er was voor den ouden heer geen thee gezet en niemand om ze hem te schenken. Hij moest drie maal schellen eer er iemand kwam.

« Waar is mijne nicht? Waar is miss Greij? vroeg hij, zoodra een bediende verscheen.

« Miss Greij is nog niet afgekomen," was het antwoord.

« Wat? Om tien ure nog niet beneden! Dat is ongehoord. Zeg aan hare kamenier dat deze haar verzoekt af te komen."

« De bediende vertrok, maar kon miss Greij's kamenier niet vinden, en nadat hij bijkans een kwartier vergeefs gezocht had, zond hij eene dienstmaagd naar boven. Sir John echter was een ongeduldig man en kwam zelf reeds van de kamer zijner nicht.

« Zij is er niet," zeide hij, « zij is zeker reeds lang beneden. Zij zal in den tuin wandelen: Laat haar opzoeken en vragen, of zij aan het ontbijt komt."

De dienstmaagd, voor miss Julia het ongenoegen van haren oom en voogd vreezende, liep wat zij kon, om haar te zoeken. In de deur ging kapitein Denver haar voorbij, die van de jagt terugkeerde.

De eerste persoon dien zij vond, was de tuinman, aan wien zij vroeg: « Waar is miss Julia, Jones?"

« Ik weet het niet," was het antwoord, « ik heb haar dezen morgen nog niet gezien."

De dienstmaagd ging verder en trof eindelijk een ouden arbeider aan, die de lanen ophakte.

Hebt gij miss Graij ook niet gezien, oude Dennis?" vroeg zij.

« Ja," antwoordde deze, zijn werk stakende en op zijn hark leunende, « maar het is al lang geleden."

« Waar ging zij heen?"

« Zij schenen naar Harlston te rijden, maar dit weet ik niet zeker."

De dienstmaagd gaf een gil van verbazing, en trok daarop den ouden arbeider met zich mede naar het heerenhuis.

Zij vermoedde wat er gebeurd was, en toen sir John en kapitein Denver de zaak vernamen, werd de waarheid hun eensklaps duidelijk.

« Zij ging naar Harlston in eene postchais, zegt gij?" vroeg sir John.

« Met vier paarden?" vroeg kapitein Denver.

« Met een heer?" vervolgde de eerste.

« Met pikzwart haar, niet waar?" hernam de officier.

« Ja mijnheer! met eene postchais met vier paarden, dat weet ik zeker," zeide de daglooner, « en zij gingen naar Harlston, naar het scheen, maar dat weet ik niet zeker, en met eenen heer, dat weet ik zeker, en met miss Martyr, hare kamenier, dat weet ik zeker; doch die heer had geen pikzwart haar, maar blonder dan het uwe, mijnheer! dat weet ik zeker, want hij stak zijn hoofd uit het portier en zeide: « Het kan nog niet later dan vijf ure zijn."

De beide heeren zagen elkander verlegen aan, eindelijk kwam een bediende en bragt een brief aan den kapitein van den volgenden inhoud:

« Mijn waarde Denver! ik vergeef het u, dat gij den ouden kameraad, na drie jaren afzijns in Indië, niet herkend heb. Tijd, klimaat en eene zwarte pruik brengen groote veranderingen te weeg; maar ik kan het u naauwelijks vergeven, dat ik om u mijn baard en knevels heb moeten afscheren, want gij weet, hoe langzaam die weder aangroeijen. Daarentegen behoef ik u niet om vergiffenis te vragen, dat ik nam, wat mij reeds lang toebehoorde, een hart, dat mij reeds lang geschonken en eene hand, die mij reeds voor langen tijd beloofd was geworden. Julia behoeft zich niet te regtvaardigen, dat zij aanhoudende vervolgingen is ontvlugt, en de hulp van haren verloofde inriep, zoodra zij vernam, dat hij in Engeland teruggekeerd was. Ik schrijf u dit slechts, om u onnoodige moeite te besparen, want als gij dezen brief zult ontvangen hebben, zijn wij buiten bereik van alle vervolging. Overigens ben ik nog van hetzelfde gevoelen, dat ik gisteren u te kennen gaf, toen gij zeidet, dat Karel Harcourt altijd vol vuur en leven was, dat hij namelijk ongelijk had, want mijne tegenwoordige ervaring toont mij, dat het beter is langzaam en zeker te gaan, dan met overhaastig zijn doel te missen.

Geheel de uwe,

Karel Harcourt."

« Zij zullen geen penny van mij hebben, voor Julia mondig is!" riep de beleedigde voogd woedend uit.

« En wanneer is zij dat?" vroeg de kapitein.

« Binnen zes maanden," antwoordde sir John, « tot dien tijd kunnen zij van honger sterven."

« Alsof hij niet gemakkelijk menschen kon vinden, die hem op de bezittingen, die zijne vrouw te wachten heeft, geld willen voorschieten. Hoe het ook zij, ik heb nooit iets dollers gehoord, dan dat ik Karel Harcourt voor een treuzelaar heb gehouden! Waarom zou hij zich zoo gehouden hebben?

Dit was een raadsel, waarvan kapitein Denver volstrekt de reden niet gissen kon, maar terwijl dit gesprek in het huis van sir John Shaw plaats greep, verklaarde Karel Harcourt aan zijne geliefde op hare navraag het geheele geheim.

« Uw eersten brief, mijne dierbaarste Julia!" zeide hij, « waarin gij mij mededeeldet aan welke vervolgingen gij bloot stondt, ontving ik in Como, waar ik een dag met mijnen neef William doorbragt. Wij kwamen overeen, dat ik zijnen naam zou aannemen en mij voor hem laten doorgaan; en toen ik in Londen uw tweede brief ontving, ontving ik te gelijk een brief van sir John voor William Harcourt, waarin hij dezen uitnoodigde, bij hem kapitein Denver te ontmoeten, die zijne nicht Julia zou trouwen. Door mijnen bediende, die den knecht van Denver kende, vernam ik al de bewegingen van den kapitein. Ik nam mijnen intrek in het logement, waar de diligence afreed, maar verborg mij niet voor het laatste oogenblik, omdat ik vreesde door den kapitein herkend te zullen worden. Zoodra ik merkte, dat de passagiers mij voor een aartstreuzelaar hielden, bleef ik de rol van den langzamen man spelen. Ofschoon gij van mijne komst onder eenen valschen naam waart verwittigd, kon ik toch zien hoe verrast gij waart, toen gij mij achter mijn medereiziger zaagt binnentreden. Doch ook deze omstandigheid wekte geen achterdocht."

« Maar gelooft gij waarlijk, dat men ons niet kan inhalen?" vroeg Julia.

« Onmogelijk, onmogelijk, mijne lieve!" gaf haar minnaar tot antwoord. « De langzame man is hun ditmaal veel te vlug geweest."

Hij had de waarheid gesproken. M.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.